

Козарката Гертруда.

Ж. Коломбъ.

азаха, че най-младата дъщеря на Жанъ Боливо не ще бжде никога способна за нищо; тъй мислѣха не само въ чифлика на Боливо, но дори въ цѣлото село Сенъ-Ксавиѣ.

— Трѣбва ли добрия Богъ да ни ѣмчва, казваше майката Боливо, като ни праща едно бездарно дѣте? Нищо не можемъ го научи. Бѣдното момиче! Когато правите нѣщо прѣдъ нея, тя гледа и се стараете да го извърши както васъ, защото тя е кротка и послушна. Но, ако стане нужда да ѣ обясните какъ става това, тя отваря широко очитѣ си и стои така като пѣнъ. Тя не разбира нито една дума отъ това, що ѣ говорите. Не можемъ даже да я изпратимъ да плѣви сама на нивата; тя ще изкубе житото, а ще остави плевелитѣ, защото тѣ сѣ хубави като цвѣтя. Виждали ли сте такава дѣте като нея!

Майката Боливо говорѣше истина: Гертруда не можеше да разбере никога нѣщо, което иска разсѣдѣкъ; и самиятъ ѣ вкусъ, който личеше въ нея, обичѣта ѣ къмъ буренацитѣ, не можеше да принесе никаква полза на стопанството. Ето защо, когато стана на четиринадесетъ години и се позасили, изпратиха я вече да пасе козитѣ. Тази работа ѣ се харасваше. Тя вървѣше слѣдъ капризнитѣ си кози